

LAURA FRANTZ

Dragoste
ÎN

VESTUL SĂLBATIC

Traducere de Dana Sisoeva

Copyright © 2010 Laura Frantz

Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *Courting Morrow Little*, la Revell, un imprint al Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, SUA.

Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Dragoste în Vestul Sălbatic

de Laura Frantz

Copyright © 2021 Casa Cărții

OP 2, CP 30

410670, Oradea

Tel./Fax: 0359 800 333; 0728 874 975; 0259 469 057

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FRANTZ, LAURA

Dragoste în Vestul Sălbatic / Laura Frantz ; trad.
de Dana Sisoeva. - Oradea : Casa Cărții, 2021
ISBN 978-606-732-184-5

I. Sisoeva, Dana (trad.)

821.111

Traducerea: Dana Sisoeva

Editarea: Daniel Fărcaș

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea

Tel./Fax: 0259 472 640

Prolog

Râul Roșu, Kentucke

Iulie, 1765

Morrow se opri pe malul râului pentru a-și șterge sudoarea de pe frunte, cu poala rochiei de pânză aspră. Era o adevărată zi de iulie din Kentucke și în pădurea era cald ca-n cuptor; frunzele ulmilor, stejarilor și sicomorilor din jur se răsuciseră din lipsa apei, iar nisipul de sub picioarelor ei goale era fin ca făina. Chiar și râul părea încălzit precum apa de baie, iar suprafața lui era liniștită și neclintită ca o sticlă verde. Plecase la scăldat, pe urmele fratelui ei, Jessamyn, dar o minunăție de struguri sălbatici crescuseră pe malul apei o făcură să rămână în urmă.

— Morrow, ține pasul, îi strigă Jess peste umăr.

Ea își umplu gura de struguri, până nu o mai putu închide, apoi îndesă câțiva în buzunare, pentru el. După zâmbetul ce-i apărură pe față, fratele ei părea destul de mulțumit.

— O, sunt mari ca bilele de joc... sau ca mărgelele! exclamă el, umplându-și amândoi obraji. Crezi ca Mama s-ar bucura dacă i-am duce câțiva, să facă din ei jeleu?

— Putem să culegem după ce înotăm, spuse ea, în timp ce își scoase hainele și le aruncă într-un tufiș.

Privind-o, Jess începu să râdă pe seama ei:

— Morrow Mary Little, ești la fel de rotunjoară ca un strugure. Și atât de albă, că mă dor ochii.

Într-adevăr, era pe cât de durdulie se putea. Dolofana, așa îi spunea Tata, ca și cei mai mulți din clanul Little. Deși împlinise cinci ani, încă nu-și pierduse grăsimea de bebeluș și numai fața, picioarele și mâinile îi erau bronzate. Restul corpului îi era alb ca laptele.

Ea zâmbi, răspunzând distrată la tachinările lui:

— Tu ești așa de slăbănog, ca pot vedea prin tine. Și ești închis la culoare, ca șunca.

Băiatul avea numai zece ani, dar lucra în câmp alături de Tata, ca un bărbat, în lanurile de tutun și porumb, în vreme ce ea avea grijă de surioara ei bebeluș și o ajuta pe Mama la tors. Luându-se de mâini, săriră de pe bolovanul lor preferat, tulburând suprafața liniștită a apei. În sfârșit răcoriți, ieșiră la suprafață râzând, bucurși că scăpaseră de munca câmpului și de toanele Euphemiei.

Morrow făcea piruete în apă.

— Nu-i bine..., începu ea.

Dar zâmbetul de pe fața lui Jess dispăru brusc. El ridică o mână așa cum face Tata uneori, oprind-o. Tulburată, privi în jur. Dar fratele ei nu privea într-un loc anume, el asculta. Dincolo de larma gaițelor, zborul păsărilor cardinal și șoapta vântului, prin căldura nădușitoare a mijlocului verii și dincoace de peretele de copaci, pătrunse un sunet amenințător. Aerul umed fu străbătut de țipete și strigăte.

Brusc, Jess începu să înoate spre mal. Morrow îl urmă, dar el se întoarse spre ea și pe fața lui pistruiată se vedea o agitație neobișnuită.

— Rămâi pe loc – nici să nu te miști – până nu mă întorc!

Privi cum copacii îl înghit, în vreme ce ea rămase pe loc în apa puțin adâncă, nemaiputând să se ridice pe picioarele-i tremurânde, nemaiputând să asculte țipetele și strigătele care veneau de undeva de departe. Așteptă cu mâinile la urechi și apoi, când apa îi păru rece, porni pe drumul spre casa lor, uitând cu totul de rochie. Goală pușcă, străbătu în fugă poiana liniștită a casei. După razele piezișe ale soarelui știa că era aproape ora cinei. Dar unde era Mama, s-o cheme în casă? De ce nu auzea loviturile

toporului, cu care tatăl ei despica lemnele? Unde era Jess, să-i amintească să pună clopotul vacii, înainte ca el s-o lase dezlegată pe pășune? Pentru prima dată-i lipseau chiar și scâncetele surorii ei încă bebeluș.

Picioarele ei goale culcau la pământ iarba uscată și fără de culoare care conducea spre pridvorul casei. Acolo, pe scări, stând ca o păpușă aruncată, o zări pe Euphemia. Soarele coborât la apus lumina ochii albaștri ai surorii sale, numai că Euphemia nu clipea și nu plângea. Oare căzuse și se lovise? Morrow privi în jur. Unde era Mama? Când observă putina și găleata de la ușa casei răsturnate, i se tăie respirația. Mâini nevăzute o chemau în casă, dar pricepu că trebuie să pășească peste Euphemia pentru a ajunge acolo și nu putea face acest lucru.

Sudoarea începu să-i curgă pe față, deși începu să tremure de parcă ar fi fost iarna, cu ochii ațintiți pe ușa deschisă. Panicată, privi în jur după Mama, Jess și Tata. De asemenea, Digger ar fi trebuit să fie aici, întâmpinând-o cu lătratul lui, urarea de bun venit acasă. Imediat după aceea zări trupul lui acoperit de blană sub un tufiș de trandafiri de lângă casă, cu o săgeată înfiptă în el.

O săgeată indiană.

Cu un țipăt, sări peste Euphemia și intră în casa răscolită. Mama zăcea peste roata de tors, dar Morrow nu putu ajunge la ea trecând peste mobila răsturnată, sticla spartă, hainele și acoperiturile împrăștiate. O puzderie de pene de la așternuturile ce fuseseră mândria Mamei dansau în curentul de aer ce pătrunse prin ușa casei. Ele coborau încet peste Morrow, moi ca fulgii de zăpadă și aproape la fel de albe. Stând așa și privind în jur, inima începu să-i bată nebunește, parcă dădea să îi iasă din piept.

— Morrow!

Apropiindu-se din spate, mâini puternice o ridicară pe sus și o îndepărtară de priveliștea dezolantă. Tata o duse în șură, departe de sânge, de mirosul morții și lucrurile lor distruse. Dar ea nu-și putu scoate din minte priveliștea aceea înfiorătoare. Și el nu-i putu explica de ce Atotputernicul îngădui să se întâmple una ca asta.

1

Fortul Pitt, Pennsylvania

Iunie, 1778

Morrow scoase un evantai de hârtie frumos pictat, cu mâinile Lei tremurânde și acoperite de mănuși, și se gândi din nou la groaza instalată pe fața mătușii sale în momentele premergătoare îmbarcării ei, de parcă urma să pășească într-un sicriu, nu pe un vas. Sau poate că mătușa Etta regreta că o îmbrăcase pe nepoata ei în mătase, văzându-i pe bărbații instalați la vâsle care mestecau tutun.

De sub borurile largi ale pălăriei ei de paie, ochii lui Morrow cercetară timid puntea. Oare avea să fie singura femeie la bord? Și unde era escorta ei?

Privi de-a lungul debarcaderului sărăcăcios, căutându-l pe omul angajat de tatăl său să o ducă în siguranță din fortul Pitt în Kentucke. Chiar dacă soarele verii îi bătea în ochii, nu îi luă prea mult timp să-l găsească. Din mijlocul tuturor celor aliniați pe malul apei, se ridică un bărbat și se îndreptă direct spre ea. Deși ținuta lui era aceeași ca aproape a oricărui altui om din peisaj, el păși spre ea cu un aer de autoritate, care anulă nevoia vreunei introduceri. Numai Ezekial Click putea despărți mulțimea de oameni și trece prin mijlocul ei ca prin Marea Roșie.

— Domnule căpitan Click! strigă cineva.

După un gest expeditor al mâinii, colonistul se întoarse spre ea, mocasinii săi clătînând platforma lungă ce se legăna deasupra apei verzi, netede ca podeaua unei săli de dans. Curând se postă în fața ei, cu pușca lui lungă îndreptată spre cerul de vară. Era mai slab și mai uscat decât și-l amintea ea și purta o cămașă de in cu franjuri, care îi atârna peste pantalonii de piele. Părul său lung și blond, precum și sprâncenele, păreau albe în bătaia soarelui, și pălăria sa din fetru îi stătea șugubăț pe-o parte, având prinsă în vârf o pană de curcan. Ochii albaștri strălucitori de pe fața lui închisă la culoare o măsurară dintr-o privire.

— Tu trebuie să fii domnișoara Morrow Mary Little, nu-i așa?

— Eu sunt.

Măgulită de folosirea întregului ei nume, lăsă să-i scape o mică plecăciune, care nu făcu decât să-l amuze.

— Au trecut ceva ani de când nu te-am văzut.

Vocea lui era puternică și blândă, deși păstra în ea ceva poruncitor. Încercă să nu se holbeze la el, dar nu se putu abține. Acesta era omul care făcuse eforturi să-i atragă în sălbăticia din Kentucke cu mulți ani în urmă. Fiind quaker și colonist, se pare că era atras de predicatori ca tatăl ei. Între toți pungașii și golani care s-au mutat la frontieră, în noua așezare de la Kentucke ar putea fi binevenită influența civilizatoare a unui predicator, spuse el. Și așa se face că l-au urmat atunci în vest și, se gândea ea, acum îl urma încă o dată.

— Cred că îți amintești puțin din călătoria aceea, spuse el gânditor, și își schimbă pușca dintr-o mână în alta.

Ea se îmbujoră, întorcându-și privirea spre apă.

— Numai tăunii și nădușeala.

Dar imediat ce rostise aceste cuvinte, o umbră de nostalgie dulce-amară trecu peste fața ei. Își aminti cum Mama împachetase farfuriile de porțelan fin, așezându-le în butoaie căptușite cu paie, în fața bucătăriei lor de vară din Virginia. Despărțirile pline de lacrimi de vecini și frumoasa casă de cărămidă, în care se născuse. Mai departe, amintirile i se estompau în pădurea adâncă și verde, atât de deasă că soarele nu pătrundea acolo niciodată. Într-o zi toridă, pe marginea unei prăpăstii stâncoase numite Cumberland Gap, căruța se înclină și răsturnă acele vase

de porțelan, care zburară ca niște porumbei într-un hău întunecat, atât de adânc că niciodată nu vor mai vedea lumina zilei. Delicata sa mamă, își aminti ea, era atunci însărcinată și izbucni în lacrimi. Oare și el își amintea? Zâmbetul de pe fața sa o făcu să creadă că da, numai că imediat dispăru.

Oare și el se gândea la acea vară fierbinte, de acum câțiva ani, când viața familiei ei se sparse în bucăți? Sigur el nu va pomeni despre asta, se gândi ea. Era mai înțelept să cântărească bine lucrurile pe care le știa despre el. Omul care stătea înaintea ei era mai mult o enigmă, stimat dar și ocărât în așezările din Kentucke. Circulau zvonuri că avea o față atât de zvăpăiată, încât trebuise s-o ducă în Virginia pentru a termina școala, și el tocmai se întoarse de acolo. Morrow se gândea că Lael Click era aproape la fel de bine cunoscută ca tatăl ei, cu părul ei frumos atârându-i până mai jos de mijloc. Deși ele nu se întâlniseră niciodată, auzise destule despre ea cât să o facă să se simtă stânjenită.

— Aceasta nu va fi o călătorie plăcută, îi spuse el, aranjându-și borurile pălăriei.

Avertismentul din cuvintele lui o înspăimântă. Din nou își făcea griji din cauza rochiei ei elegante și îi păru rău că nu avu inspirația să îmbrace o rochie simplă, de toată ziua. Oare credea el că ea era toată numai dantele și panglici, total nepotrivită pentru o călătorie grea? Văzu că deja se întoarse de la ea și începu să îi studieze pe vâslaşi... care o studiau pe ea. Cu o mișcare scurtă a încheieturii mâinii, deschise evantaiul, astfel încât să se poată ascunde în spatele pliurilor sale delicate. Simțindu-se îmbujorată, își întoarse privirea spre lemnul masiv al vasului, care era numai un pic mai mult decât o plută cu o cabină rudimentară deasupra, părțile laterale fiind prevăzute cu margini crenelate care trădau pericolul. O fortăreață plutitoare, nimic mai mult. Poate că din cauza aceasta coloniștii se simțeau confortabil pe ea.

Vocea lui adoptă un ton mai liniștitor:

— Ar trebui să ajungem la Râul Roșu în două săptămâni.

Două săptămâni. Peste paisprezece zile avea să fie acasă. Dar oare vor reuși să ajungă acolo? Privirea cu care mătușa Etta se despărțise de ea îi dăduse de înțeles că s-ar putea să nu. Se știa că indienii așteptau de-a lungul malului de nord al fluviului Ohio,

cu intenția de a-i ucide pe coloniștii care ar îndrăzni să se aventureze pe largul drum al apei. Tatăl ei era perfect conștient de pericol și îl angajase pe faimosul colonist ca un scut viu împotriva nenorocirilor. Dacă era cineva care ar putea-o conduce în siguranță acasă, el era acel om.

Dar, indiferent cât de capabil ar fi fost, Ezekial Click nu putu alunga teama pe care ea o simți în momentul în care ambarcațiunea se clinti din loc și părăsi docul, alunecând pe lângă o limbă de nisip și intrând în curentul lent al apei. O conduse spre un butoiș, pe care o invită să se așeze, scrisul închis la culoare de pe marginea lui făcându-i de cunoscut că înăuntrul era rom. Ceața de dimineață plutea deasupra celor trei râuri care se împleteau aici, și un vânt nestăpânit făcea ca panglicile pălăriei să-i fluture precum steagul din vârful fortăreței. Cu o voce scăzută, repetă numele râurilor, pentru a-și testa memoria: Monongahela, Allegheny și Ohio — toate cuvinte indiene.

Sprîjinindu-se cu spatele de lemnul încălzit de soare al cabinei, ochii îi rămaseră ațintiți asupra malului de nord, malul Shawnee. Auzise cum căpitanul Click le aminti vâslașilor să înainteze prin zona din mijlocul fluviului lat de câțiva kilometri, mult în afară bății puștii. Privirea ei se fixă pe locul cunoscut ca fortul Pitt. Gardul lui de lemn se vedea tot mai mic, un parapet maroniu pe vârful unui deal ce își arunca umbra peste locuințele indienilor, care campau în câmpia de dinaintea lui. Își feri ochii de lumina orbitoare a soarelui, amintindu-și că fortul Pitt era un loc pentru încheierea tratatelor și schimbul de bunuri. O poartă spre vest.

Cât de în siguranță era? Încleștarea maxilarului lui Ezekial Click îi spunea că ar fi fost mai bine să fi rămas în Philadelphia. Neașteptat, un verset din Scriptură, învățat pe genunchii tatălui ei, îi răsări în minte: *Eu chem pe Domnul Cel vrednic de laudă și sunt izbăvit de vrăjmașii mei*. Cuvintele se împletiră în mintea ei ca un cântec. Dar nu reușiră să-i aducă alinare.

Căpitanul Click îi întinse un bol de lemn cu fasole și slănină, înainte de a se alătura cărmaciului, care mânua vâsla lată de la pupa vasului. Noaptea se apropia cu pași repezi, stelele scliffeau precum bijuteriile care împodobeau rochiile frumoaselor din

Philadelphia. Dar aerul serii era încă învăluit în ceață și fânțarii se dovediră mai interesați de cina ei decât ea însăși. Cum și-ar fi dorit ca soldații britanici să fi evacuat orașul în aprilie, și nu în căldura din iunie!

Plesni o insectă deosebit de mare, mulțumitoare că armata se retrase cu totul în cele din urmă. Ceea ce trebuia să fie o simplă vizită de șase luni la sora tatălui său, în Pennsylvania, când împlinise șaisprezece ani, se întinse pe o perioadă de doi ani. Morrow ajunse în acel mare oraș imediat după sosirea armatei britanice și vizita plăcută la care visase se transformă în ceva aproape de aservire, pe măsură ce britanicii preluaseră Philadelphia. Magazinul umil al mătușii Etta din aleea Elfreth atinsese un succes uimitor când soțiile ofițerilor și doamnele locului dăduseră buzna să-și procure rochii pentru balurile săptămânale, cursele de cai și spectacole.

Amintindu-și de aceasta, zâmbi șugubăț și privi în jos spre rochia pe care o purta. Când doamnele englezoaice părăsiseră orașul, nici nu-și plătiră datoriile, nici nu-și ridicară rochiile, așa că Morrow devenise beneficiara acestei rochii cochete și a multor altora. Mâna pricepută a mătușii Etta putea fi văzută în toate detaliile feminine ale mătăsii ecru pe care o purta, de la firul de argint la brâul albastru din jurul taliei. O veritabilă grădină în plină floare împodobește tivul fustei bogat încrețite, cusute cu așa detalii uimitoare încât mătușa Etta fusese nevoită să facă jumătate de duzină de felul acesta. Curând Morrow se alătură acestei afaceri, dezvoltându-și abilitățile umile în ale cusutului pe măsură ce o asista pe mătușa ei în slujba femeilor de nobili ale regimentelor purpurii și aurii.

Fusese atrasă la început de toate aceste găтели și podoabe, dar mai apoi munca aceasta solicitantă o obosi peste măsură. Dar era ceva mai mult de-atât, cu siguranță. În vreme ce sir William Howe și iubita lui dădeau petreceri nesfârșite în oraș în acea primă iarnă, armata disprețuită a generalului Washington îndura frigul și foametea la nici 30 de kilometri de Valea Forge.

Acum, în monotonia zilelor petrecute pe apă, frânturi din viața ei de la oraș o năpădeau precum scenele unei piese de teatru, pline de culoare și dramă în retrospectivă.

Oare trecuseră doar două săptămâni de când mătușa ei o implorase să rămână?

Trebăluia prin magazin când mătușa se întoarse de la imprimarea unui tipar, cu fața de un roșu aprins, sub voalul de dantelă al pălăriei.

Morrow se gândi că fața mătușii era roșie din cauza căldurii, căci iunie se arătase atât de fierbinte, că puteai prăji un ou pe pietrele de pe pavaj.

Trânti ușa atât de tare, că clopoțelul magazinului tremură încă jumătate de minut după aceea. Apoi mătușa Etta își scoase pălăria, o combinație elaborată de mătase culoare zmeurii, imitație de perle și flori, și o așeză pe un suport de lemn din vitrina magazinului. Îmbrăcată impecabil, făcea la fel de multă publicitate serviciilor ei precum panoul împodobit cu imaginea unui ac și a aței, așezat în fața ușii.

— S-a deschis o nouă casă de modă la numai șase uși mai jos de noi, spuse ea scoțându-și mânușile de dantelă și aruncându-le pe tejghea. Această femeie se laudă că poate coase o rochie într-o singură zi. Tipograful mi-a arătat el însuși reclama ei, deși cu greu pot crede una ca asta.

— Într-o singură zi? se miră Morrow. Poate că haina unui copil sau veșmintele de botez ale unui bebeluș. Cu siguranță nu poate fi vorba rochii de felul celor pe care le coși tu.

— Nu *eu*, Morrow. *Noi*. Rochiile pe care noi le facem. Chiar în dimineața aceasta doamna Richmond m-a oprit în drum și m-a întrebat dacă ai putea să-i brodezi marginile tivului și mânecile rochiei ei elegante, pregătită pentru viitorul bal al ofițerilor. Nu am îndrăznit să-i spun că pe atunci vei fi pe ceva ambarcațiune scufundabilă la jumătatea drumului pe cursul fluviului Ohio. Începu să umble prin magazin, oprindu-se să aranjeze un teanc de reviste pentru doamne, pe suportul în care erau expuse: Deși încă mai *e* timp, știi asta.

Morrow se opri din așezarea unor măști de mătase pe raft.

— Timp?

— Să te răzgândești în ce privește... – ezită, încrețindu-și buzele de parcă însuși cuvântul avea gustul lămâii – Kentucke.”

Morrow lăsă să-i scape un mic suspin.